

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 16453

гр. София, 16.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 85 СЪСТАВ, в закрито заседание на шестнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: **ДЕСИСЛАВА Г. И. ТОШЕВА**

като разгледа докладваното от **ДЕСИСЛАВА Г. И. ТОШЕВА** Гражданско дело № 20221110141693 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 248, ал. 1 ГПК.

Подадени са две идентични искания от адв. И. – лично и в качеството на процесуален представител на ищеца, за изменение на решението в частта за разноските, като ѝ бъде присъдено адвокатско възнаграждение в общ размер на 700 лв., на ищеца бъдат присъдени разноски в общ размер на 87 лв., а юрисконсултското възнаграждение на ответника бъде намалено.

В законоустановения срок не е подаден отговор от ответника.

Депозирано е и искане от ответника за изменение на постановеното по делото решение в частта за разноските, като му бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на още 182 лв.

В срока по чл. 248, ал. 2 ГПК ищецът изразява становище за неоснователност на искането.

Съдът констатира, че исканията с правно основание чл. 248, ал. 1 ГПК са направени в законоустановения срок, от процесуално легитимирани лица и при наличие на списъци на разноските, поради което са допустими. По тяхната основателност съдът намира следното:

Искането на ищеца за присъждане на допълнителни разноски съразмерно на уважената част от иска – не само такива за държавна такса, но и за депозит за вещо лице, е неоснователно, защото вторият разход не е включен в представения списък по чл. 80 ГПК. Списъкът по чл. 80 ГПК има функцията да конкретизира точния размер на поисканите разноски, които се сочат в абсолютни цифри, без да са необходими допълнителни изчисления. Доколкото за претенцията за разноски съдът не следи служебно, при присъждането им той е ограничен до посочения в списъка претендиран размер /в списъка страната може да посочи по-ниска сума на разноските от реално направените, респ. да не поиска присъждане на част от разноските, включително и на ДДС/. Дори и страната да е представила доказателства за направен разход по водене на делото, щом не го е включила в

списъка на разноските, следва, че не претендира присъждането му към релевантния момент, а именно приключване на производството пред съответната инстанция /в този смисъл – Определение № 599/27.07.2023 г. по ч. т. д. № 602/2023 г. на ВКС, I ТО, и цитираната в него съдебна практика/. Щом в случая разходът за депозит за вещо лице не е претендиран от ищеца до приключване на устните състезания, то същият не подлежи на присъждане.

Неоснователно е и искането на процесуалния представител на ищеца за определяне на по-голям размер на дължимото му възнаграждение за оказаната адвокатска помощ. С оглед възприетото в Решение от 25.01.2024 г. на СЕС по дело С-438/22 съдът счита, че при определяне на възнаграждението по реда на чл. 38, ал. 2 ЗА не е обвързан от минималния размер на адвокатските възнаграждения, посочен в Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В случая, отчитайки действителната фактическа и правна сложност на делото, включително броя на откритите съдебни заседания, обема на събраните доказателства, материалния интерес, сложността на казуса и положените от адв. И. усилия, съдът намира, че адвокатското възнаграждение, спрямо което следва да бъде съобразена уважената част от иска, следва да се съизмери само и единствено с размера по чл. 7, ал. 2, т. 2 от наредбата, без да бъде прилагана разпоредбата на чл. 7, ал. 9 от наредбата, защото съобразяването на съда с нея би излязло извън постигането на легитимната цел на закона да се осигури справедливо и адекватно възнаграждение на адвоката и би било несъответно на положените от последния усилия.

Неоснователно е искането на ищеца за намаляване на дължимото на ответника юрисконсултско възнаграждение, доколкото като база за определянето му съобразно отхвърлената част от иска е послужил минималният законоустановен размер от 100 лв. Същевременно липсват основания за определяне на по-голям размер юрисконсултско възнаграждение на ответника, защото горепосоченият изцяло съответства на фактическата и правна сложност на делото и на положените от процесуалния му представител усилия по защитата.

Предвид изложеното съдът намира, че исканията на двете страни с правно основание чл. 248, ал. 1 ГПК са изцяло неоснователни.

Така мотивиран, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молба с вх. № 334665/22.11.2023 г. на ответника Софийски градски съд и молба с вх. № 344942/30.11.2023 г. /идентична с молба с вх. № 344946/30.11.2023 г./ на адв. Р. И., действаща лично и като процесуален представител на ищеца Ц. И. Т., за изменение в частта за разноските на Решение № 18100/03.11.2023 г., постановено по гр. д. № 41693/2022 г. по описа на СРС, 85 състав.

Определението подлежи на обжалване пред СГС в 2-седмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____